Ч. 112 Неділя 21 мая (2 червня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На засіданю Палати послів дня 30 мая вела ся дебата над законом кватирунковим. Пос. Пацак ставив при тім внесенє, щоби в §. 30 ухвалено постанову, після котрої мали би означувати ся чиншеві кляси громад і визначувати ся належитости аж по вислуханю дотичних виділів краєвих. Рівночасно ставив він і резолюцию взиваючу правительство, щоби закон сей, скоро би лиш увійшов в житє, був намістництвами поданий до відомости громад. — Пос. Пастор підніс жалобу на шкоди роблені войском по полях та на доходженє тих шкід домагав ся відшкодованя для властителів тих ґрунтів, при котрих суть войскові стрільниці. — Мін. гр. Вельзерсгаймб сказав насамперед, що до внесеня Пацака в справі чиншу кватирункового не може промавляти, бо якраз велика запутанина при доходженях була причиною, що постановлено робити їх лиш що 10 літ. Пос. Пасторови сказав п. міністер, що годі завсігди заказати, щоби войско при вправах не переходило через поля або не перешкаджало в роботі. Так само не можна громади наперед повідомити о вправах, позаяк не можна предвидіти, куди рух войска піде. Що-до стрільниць, то сказав п. міністер, що при нових карабінах дуже трудно обчислити, куди куля піде і для того стрільниці треба як найдальше відмежити. Заряд войсковий хоче о скілько можности берегти управнені інтереси. Справедливість, взглядність та людяність суть засади, якими руководить ся адміністрация войскова. — По промові п. міністра і ще кількох бесідників відкинено всі поправки і ухвалено закон кватирунковий після внесеня комісиї.

Опісля ухвалила Палата закон о зелізницях льокальних, котрих будова має бути в 1895 р. запевнена. Міністер торговлі, гр. Вурмбрандт, заявив, що правительство не має ніякої причини присціпати акцию. В згаданім законі розходить ся о будову зелізниць, котрих кошти виносять 40 міліонів. Пос. Щепановский сконстатував, що проект правительства єсть такий самий, як той, що его ухвалив галицкий сойм і поставив резолюцию, взиваючу о прискоренє будови зелізниць Розвадів-Переборск і Підвисоке-Ходорів.

По залагодженю ще кількох поменших справ закрито засіданє, а слідуюче назначено на день 5 червня.

Постійна комісия податкова ухвалила на послідним засіданю внесенє пос. Ґроса поставлене при §. 217 нового закона податкового в справі публичного виставлюваня фасий податкових при податку особисто-доходовім. Відтак ухвалила, щоби при §. 246 закона податкового додати постанову, після котрої надуживанє публичности фасий має бути каране яко провина.

Допись.

З Княждвора, пов. коломийского. (*Отворенє читальні „Просьвіти“ в Княждворі*).

Дня 26 мая 1895, в неділю по Вознесеню відбули ся у нас перші загальні збори читальні „Просьвіти“. Збори отворив коротко бесідою о. И. Б., в котрій підніс вагу і потребу просьвіти для нашого народу. Потім забрав голос запрошений на збори учитель П. В своїй, більше як годину треваючій бесіді, виказав він наглядно причини нужди і біди серед наших селян, порівнав їх добробит з добробитом инших народів і подав средства, котрі би бодай в части сій біді зарадили, наводячи присутним инші побічні жерела зарібку, ще доси майже цілком або мало що через нашого селянина використані, заохочуючи їх до просьвіти, тверезости, ощадности і совістної праці. Приступного сего відчиту вислухали зібрані з великою увагою і щиро дякували прелеґентови за его многоцінні слова.

По відчитаню привітного письма від головного Виділу товариства „Просьвіти“, приступлено до вибору виділу, в котрого склад увійшли: о. І. Бурачиньский, Іван Дяків, Михайло Яськів, Никола Гладуняк і Федор Бакай; на заступників виділових вибрано Івана Семкова і Олексу Потятиника.

Хату на читальню винайменo у чесного господаря Івана Семкова. Мала то хатчина, але якось будемо в ній містити ся. Гадали ми, що засновуючи читальню, будемо могли бодай перші збори відбути в обширній канцеляриї громадскій, коли вже не схотять відступити еї нам на читальню.... Але громадска зверхність відмовила нам, бо боїть ся, щоби еї що в канцеляриї не пропало, так, як би то члени читальні приходили до неї не читати, лиш красти.... Красно!

Другою річию, котра кождого з присутних прикро вразила, — се мала скількість членів на таке велике село. Чи не встид Вам за се панове ґазди, що так мало дбаєте про свою просьвіту? Чи може лякає Вас ся велика вкладка, тих 50 кр. річно а 5 кр. місячно? Не ліпше-ж то випити о пів „порциї“ горівки на тиждень менше, вписати ся за ті гроші до

4)

ПРОПАВША БРАЗЕЛЄТА.

Оповіданє з житя старинного Всходу

Сулеймана Гамі-бея.

(Дальше).

Лакомий Гамід не хотів ніяким способом згодити ся з своїми спільниками, але коли побачив, як один з начальників став грізно на него глядіти, а другий вже вхопив меч в руку, Гамід опамятав ся, видячи, що він сам один нічого не вдіє, та що єслиб хотів дальше противити ся, могли би его Араби, єсли не убити, то таки справді зробити невільником.

З огляду на се він уступив, але постановив одурити бедуїнів при поділі, знаючи, що бедуїни не знають ціни товарів.

Рішившись на се, Гамід крикнув:

— Ну, нехай буде! Коли вже конче хочете — то нехай я буду обманений. Давайте-ж тепер мішки, поглянемо, що в них є. А ти — звернув ся він до старшого начальника — діли!

Лакомо дивили ся Араби на великий килим з верблюжої шерсти: на килимі розкладали ся різні річи, що були призначені на подарунок для фараона, а не дістали ся до Єгипта. Кождий Араб надіяв ся зараз одержати що небудь не конче цінного, але коли побачили срібну чашу, а відтак кілька міхів, наповнених дорогим сирийским вином, захаркотіли всі в оден голос. Они знали з досьвіду, що один з тих міхів дістане ся їм, а они привикли пити лише верблюже молоко і мутну воду. І дійстно, начальники зволили зараз жертвувати один мішок своїм підвластним, а підвластні безпроволочно причепили ся до вина.

Розклад добичи продовжав ся своїм порядком: вибирали ся дорогоцінні ткани, прикрашені чудесним вишиванєм, готова одіж, шаблі і ножі, котрих похви блищали дорогим камінєм, відтак пішли різні річи, а всі з дорогих каменів або металів. Разом з вазами заблестіли срібні і золоті кубки, коробки з кедрового дерева, з вирізуваними взорами; посипали ся на ковер серіжки, спряжки, бразелєти, ланцушки і т. ин. металічні прикраси. Крім того всего, були ще невзрачні на вид рурки з бамбусового дерева, замкнені з обох кінців; на них навіть не звернули уваги.

Гамід добре знав, що в тих простих рурках посилало ся звичайно необроблене рідке дороге камінє. Оба Араби більше глядїли за золотими кадильницями і річами з слоневої кости. Між иншими з цікавостию оглядали якісь дивні, подовгасті як яйця кульки, але що не знали, що се таке, то відкидали їх на бік. А Гамід знав, що кожда така кулька отвирала ся і мала в середині золотий пісок; але про такі дрібниці не знали „сини пустині“. Очевидно, що Араби, як діти, кидали ся на всьо блискуче і хапали передусім ті річи, котрі визначували ся яркими красками; они гадали, що ті річи найліпші і найдорожші.

Таким способом Гамідови дістали ся річи на око маловартні; до того полишили ему Араби всі бамбусові трубки і кульки з слоневої кости. Очевидно, в души він радував ся з сего, бо се, що було в кульках і рурках, перевисшало десять разів вартість всіх инших товарів. Але хитрий зрадник бояв ся, щоби одному або другому начальникови не прийшло нараз до голови поглядіти уважнійше на сї прості річи і длятого він, удаючи обидженого, став знов кричати, доказуючи, що єго дуже скривдили таким діленєм добичи. Він так добре удавав сю штуку, що Араби завстидали ся і подумали: дійстно Гамід дістав розмірно за мало, якісь дурниці і більше нічого. Ото рішили додати ему кілька більших блискучих річий. Гамід зараз утихомирив ся, ніби утішив ся і став ладити ся до від'їзду.

Рурки і кульки з захованими в них дорогоцінностями, зробили Гаміда від разу богачем, а що они займали не богато місця, то він, поскладавши всьо то добро до трех-чотирох мішочків і привязавши їх до сідла, велів все проче накласти на осла.

Помучені бедуїни поклали ся спати, з тим наміром, щоби встати аж пізним ранком, а Гамід в супроводі двох Арабів при его ослі, покинув табор і пустив ся в пустиню. Небо-

читальнї і щось мудрого там прочитати, послухати якогось розумного слова, довідати ся що дїє ся в сьвітї, як де люде живуть, що у них доброго — і о многих инших цїкавих справах? — А Ви, хлопцї-молодцї, чому Вас так мало вписало ся в члени? Чи може се красше упиватись сивухою, ходити ночами по улици, викрикувати та вигойкувати на цїле горло, щоби потому на громадскім зборі війт ганьбив та прозивав Вас остатними словами? Є в нашій читальни понад 100 книжочок (63 — дар Видїлу товариства „Просьвіти" у Львові, решта дар членів-основателїв), аж просять ся, щоби їх читати; але Ви волїєте по пяному заводити бійки, не жалуєте гроший на горівку, ще й кажете дївчатам давати собі по 11 шусток на гарнець горівки, щоби могли они танцювати, а лїнуєте ся дати 5 кр. місячно вкладки до читальнї, щоби пожичити цїкаву книжочку, читати єї між собою і не забувати в сей спосіб шкільної науки. Дивіть ся однак, щоби потім пізно не було: буде каяня, та ворїт не буде!

Читальник.

Перегляд полїтичний.

Найважнїйшою справою дня стало ся тепер розвязане віденьскої ради громадскої. Від 600 лїт перший раз дістала ся управа столицї держави в руки правительственного комісаря, котрому придано ще по сім членів лїбералів і антисемітів та одного демократа з давної ради громадскої. Люеґера між ними нема.

У францускім сенатї інтерпелював вчера рояліст Боманоар правительство в справі заграничної полїтики і сказав при тім, що француска фльота в Кіль не буде на своїм місци. Що правда, туди пливе також і росийска фльота, але французскі кораблї будуть ізольовані. Росийска дружба єсть за великим скарбом для Франциї, як щоби она була предметом тайного договору. Другі народи не затаюють своїх союзів. Міністер Ганото, відповідаючи на інтерпеляцию посла Боманоара сказав, що для інтервенциї у всхідній Азиї були міродайними в першім рядї інтереси краю. Спільна акция обмежала ся лиш на виміну поглядів з Японом, котрий послухав дружних рад. Подібною єсть також спільна акция держав в Константинополи в справі вірменьскій? Такою спільною акциєю можуть держави осягати мирні результати не спускаючи при тім з ока інтересів якої небудь національної полїтики. Участь французскої фльоти в торжествах в Кіль єсть лиш дїлом межинародної чемности, так само як такеж і другі держави лиш з того взгляду беруть участь в сім торжестві. Тим залагоджено інтерпеляцию і сенат відтак відрочив ся аж до 10 червня.

Новинки

Львів дня 1 червня 1895

— **Іспит зрілости** в академічній (рускій) ґімназиї у Львові відбув ся під проводом пана інспектора краевого І. Левицкого в днях 27—31 мая. До іспиту приступило 25 абітуриєнтів, між ними 3 екстерністи. Іспит здали: Бігун Денис, Білиньский Ювеналь, Вахнянин Мирон (з відзначенєм), Величковский Володимир (екст.), Ґамота Іван, Каминьский Григорій, Калин Іван (екст.), Карпевич Іван, Левицкий Александер (з відзначенєм), Лопатик Николай (екст.), Макух Іван, Мартинович Омелан, Рихлевский Володимир, Сьвіцицкий Іларий, Сенишин Іван, Стефанович Роман (з відзначенєм), Тимкевич Александер, Хархаліс Симеон, Цар Теодозий, Шухевич Стефан, Якевич Евгений. Позволено поправити по феріях 2, репробовано на рік 2.

— **Новий дім служебниць руских** заводить ся в селї Циганах (повіта борщівского), де княгиня Сапіжина (вдова по пок. Льві Сапізї) дарувала відповідне поміщенє і урядженє для руских служебниць і обіцяла удержанє для захоронки під опікою служебниць.

— **В Чехах**, селї брідского повіта, при дорозї з того села до Олеська на невеликім підвисшеню знаходить ся кладовище з віку камінного. При ораню плуг видобував з землї людскі кости, посудину з глини (горшки, горнятка, мисочки, чарки), знадібє з креміня (ножик) і з бронзу (бразелету, шпильку, каблучку). Др. Шараневич, з'їхавши недавно на місце тих знахідь, взяв ся до розкопів і почавши копати, скоренько попав на пять кістяків людских, кождий в глубинї більше-менше пів метра, а при кістяках знаходив горшки, маленькі посудинки, миски (добре вироблені, на колесї), фраґменти кремяні (ножики, стрілки, пилочки і т. н.).

— **Нова зараза між безрогами** появила ся в Долїшній Австриї. Ся зараза ще не розслїджена і ветеринарі не знають єї причини; віденьскі часописи називають єї „інфлюенцою безрог". Намістництво Долїшної Австриї видало розпорядженє, щоби мясо тих безрог, що слабують або погибли на сю заразу, не допускати до продажи, а закопувати єго. Міністерство справ внутрішних поручило ц. к. Намістництвам всїх инших країв видати такі самі розпорядженя, а в найблизшім часї має оно само видати розпорядженє, котре буде відносити ся до сеї заразы.

— **Око за 6 кр.** Озия Лейба Кельнер, арендар порому на Бузї коло Сокаля, не хотїв видати Микитї Торасеви решти з десятака в квотї 6 кр., а в додатку вдарив Тораса кулаком під бороду. Микитї було вже того за богато і ударив Лейбу батогом, однак так нещасливо, що поцїлив в око і вибив. Лейба перед тим не видів на одно око, а по тім припадку ослїп і на друге — однак по довершеній операциї прозрів на перше слабе око. Лейба запізвав Микиту до суду і передвчера відбула ся розправа перед судиями присяжними у Львові. Лейба почислив собі відшкодоване за око 500 зр. Обжалованого боронив адвокат др. Сорохь. По переведеній розправі трибунал поставив присяжним два питаня в напрямі злочину тяжкого ушкодженя тїла, полученого з утратою ока і додаткове в напрямі провини. По вдалій оборонї адвоката, котрий широко обговорив поступованє Лейби, і закінчив, що видко небеса так хотїли, щоби Лейба вже лише видів на одно око, — судиї присяжні одноголосно заперечили злочин, а затвердили питанє о провині, але з пропущенєм деяких слів. На підставі того вердикту трибунал увільнив Тораса від всякої вини. Прокуратор зголосив відклик.

— **Убийство.** В Зазулинцях, повіта залїщицкого, Лука Галян, 22-лїтний син богатого селянина Никифора, мав з давна зносини любовні з Мартою, жінкою Івана Дамянового, про котрі муж дуже добре знав. Парі любовній видко Іван стояв на перешкодї, бо в ночи на 24-го с. р. убили Марта з любовником Лукою 38-лїтного мужа Івана та заволокли і кинули убитого в Днїстер. Третого дня по довершенім злочинї Лука Галян візнав, що Марта сама убила свого мужа в хатї і прикликала єго з стодоли, щоби лише

склїн вже зачинав червонїти ранною зорею, але все ще було досить темно.

Гамід поїхав в напрямі найблизших осель мінейских купців, що лежали на границї єгипетско-палестиньскої пустинї. Діставши ся сюди, він відправив обох Арабів, а осла і дорогоцїнности свої лишив в безпечних руках своляка. Але єго плян ще тим не скінчив ся: Гамід мав ще инший намір і длятого спішив ся до Єгипта, щоби сюди скорше стати, як недобитки каравани, котру він так підло віддав в руки бедуїнів. До того задумав він оклеветати свого суперника, Натана.

Досить довго треба було їхати Гамідови пустинею, але вкінци він дістав ся до плодючої країни Ніля і тут учув, що люди розбитої каравани випередили єго на дванайцять годин, але що їх можна ще дігнати в Мемфісї, де они наміряли задержати ся. Се було на руку Гамідови, бо він міг в такім случаю скорше явити ся перед фараоном, котрий в сім часї проживав не в Мемфісї, а в „Нових Атенах", як тодї називала ся столиця, недавно заснована на всхіднім березї Ніля, значно на полуднє від Мемфіса.

Супротив того Гамід рішив не щадити нї себе нї коня і як можна найскорше дістати ся до Нових Атен. Він коротко попасав, живо доїхав до Мемфіса, минув єго і страшно утомлений, покритий потом і порохом прибув до столицї (нинїшна місцевість Тель-ель-Амарна) на цїлу добу скорше, заким прибули післані Натаном люди.

Не позволивши собі нї хвилї відпочинку, навіть не обтріпавши з себе пороху, Гамід посипав ще собі голову попелом, розірвав верхню одіж і явивши ся так в королївскім дворі, велїв завести себе до фараона.

Єго повели не до величавої палати, де володар Єгипта приймав звичайно різних послів, лише до комнати менше роскішної, в котрій фараон все слухав справоздань своїх урядників. До сеї комнати, після строгих дворских правил, допускали ся лише висші урядники, але в данім случаю, як видко незвичайнім, зроблено для Гаміда вимок.

З найпокірнїйшим лицем звернув ся Гамід до свого володаря з тими словами:

— Най пішле тобі, нашому божественному добродїєви, щастя, здоровля та довгих лїт творець даючий житє, котрий нам ся являє в видї що-денного сонця! О, царю! Я провадив твоїх послів і повновласників від твого родственника, як нараз, проти Ґази, в околици Канаху, котру надармо обсипуєш твоєю милостию, напали на нас негодяї-кочовники, наймити злих Хабаритів.... Деякі з каравани спасли своє житє. Більша часть післаних тобі дарів попала ся в руки тих розбійників.... Мене взяли в неволю та, завдяки лише провидїню, міг я утечи та з'явити ся сюда.... Най Бог пімстить злодїїв! Щоби не побачили сонця, котрому ти поклін віддаєш!

Невадїйне появленє ся Гаміда, ще до того в так нещаснім видї, заставило фараона подумати, еще до вислуханя наведеної бесїди, що, дїйстно притрафило ся щось недоброго.... Учувши такі сумні вісти, цар дуже затужив, а коли успокоїв ся та запанував над собою, просив Гаміда розповісти, як то йому удало ся так скоро вирвати ся на свободу та явити ся сюда скорше других.... Гамід не пиняв:

— Мене, звязаного, кинули розбійники на землю, почав оповідати: — лежу я та бачу, що они приготовляють ся до дїленя добичи.... От я і сказав одному, щоби мені дав хоть каплю вина: „бач я зі страху, кажу, цїлком ослаб!... А вина ви так много забрали.... Видиш, кілько у вас міхів з вином!..." Розуміє ся, що менї було не до питя, бо хотїв я привести їх до вина а знав, що они дірвавшись до того рідкого в пустинї любого напитку, забудуть за все, та менї удасть освободити ся і втечи.... Так і сталось: вино, той чарy"ючий напій, призначене Сирийцями тобі в дарунок, було моїм спасенем!... Своєю дорогою, я і не понюхав вина....

— А де-ж мій любимець — Натан-Ваал? запитав фараон. — Чи живий?

— Не знаю.... Мій любий пане! Не знаю я того, но можу напевно сказати, що Натан не попав враз зі мною в неволю.... Даруй єму єго провину, що навела на нас так велику біду!... Його наміри все таки були добрі....

— Що такого? що ти говориш о Натанї? не без здивованя та страху закликав цар та сказав:

— Як він може бути виновником случившого ся нещастя? Він, котрий не пожалїв последної каплї крови, щоби спасти моє добро, тепер-би провинив? Його серце радше закипїло би кровю, но він зістав би моїм вірним слугою!...

— Ну, що дотичить його серця, сказав Гамід — то він зіставив його в Палестинї у красної дївчини, своєї родственницї.... Так, єсли би він не намовив Сирийців, котрі стрітили ся з твоїми послами в Дунїпі, змінити звичайну, безпечну дорогу долом берега і піти з ним, Натаном, на Єрусалим, то посольство мезопотамского царя, з всїми дарами, було-би днесь здорове і не ушкоджене!... Оно спасло би ся, но каравана Натана, все таки була-би попала ся під Ґазою в руки розбійників....

Ту Гамід, удаючи, отер слезу, та обертаючи ся як-би до стоячого перед ним Натана, закликав:

— О, брате мій, брате! як ти міг в тім разї поступити так необдумано та по дурному!

Фараон покрутив головою та приказав Гамідови явити ся в троновій палатї разом з Сирийцями, як они сюди прийдуть.

поміг їй заволічи убитого до Дністра, а під позором, що йде до Заліщик завідомити власти, зник без сліду. Марта не хоче признати ся до убийства. В селі всї тої гадки, що обоє убили Івана Демянового.

— **З Мистковичь** одержали ми слїдуюче письмо з просьбою о подане єго до прилюдної відомости: Велике нещастє навістило село Мистковичі повіта самбірского. Дня 16 мая с. р. о год. 11 перед полуднем вибух огонь з стодоли господаря Михайла Мухи, котрого дїти бавлячи ся сїрниками в стодолї, підпалили тую ж. При сильнім вітрі стали в однїй хвили горіти не лиш всї забудованя того селянина, але огонь перекинув ся на сусїдні будинки, а страшний вітер розширяв огонь, кидав палячими ся кавалками снїпків на всї сторони села, так, що рівночасно горіло цїле село. Година не минула, як 87 хат з 137 забудованями господарскими стали ся жертвою огню. О ратунко й бесїди не було, бо всюда палило ся від разу — хлопець 3-лїтний, кінь, безроги, велика маса дробу, ба навіть то, що здавало ся бути з хати уратовоним, згоріло за селом, де люди винесли ся з одежию і знарядами господарскими. Ледве третя часть села остала чудесним способом уратована з церквою, школою і приходством. В тім нещастю прийшов з першою помочию ВП. п. староста самбірский Кишковский, котрий з своїх фондів купивши 500 бохонцїв хлїба і сам лично явивши ся на місци пожежи, роздїлив межи погорілих. Дальше прийшли з помочию погорілим: Вп. п. Творковский, властитель Ковинич, Вп. п. Алек. Нападевич, власт. Вяцкович, Вп. п. Т. Серватовский властитель Лоневич, Всеч. о. А. Зембиньский парох Лоневич обр. лат., Всеч. о. П. Плешкевич парох Бабини, Всеч. о. Сильв. Баранецкий парох Панович, Всеч. о. І. Мельник парох Берегів, Всеч. о. П. Гуркевич парох Вяцкович. Хвальні громади сїл: Ковиничі, Зарайско, Береги, Бабин, Вяцковичі, Корничі, Бурчичі. — Всїм тим щедрим Добродїям іменем погорілих складаю сердечне „Спаси-Біг!" — *Лев Козаневич*, гр. кат. парох в Мистковичах.

— **Секциї комітету для обходу ювілею унії берестейскої** — як доносить „Душпастир" — відбувають правильно свої засїданя. Видавши попередно знані читателям відозви, комітет уложив вже адресу до сьв. Отця, котра небавом подасть ся до прилюдної відомости. Рівночасно приспоблює комітет бляикети до підписів адресових, котрі небавом розішлють ся по парохіях, — занимає ся уложенєм проґрами подорожи до Риму і зіставленєм мемориялу, в котрім мають бути предложені Сьв. Отцю потреби нашої церкви для скрїпленя Унії — наконець одержавши від Вис. ц. к. Намістництва позволенє на збиранє складок по конець 1896 р. розвинув в тім напрямі акцию. Було би пожаданим, щоби особи маючі намір взяти участь в поїздцї до Риму, чим скорше зголошували ся у президиї комітету (площа сьв. Юря 5.), щоби можна завчасу поробити дотичні зарядженя. При тій нагодї — каже дальше „Душпастир" — належить спростувати вість подану „Галичанином" в ч. 105, мов би то жертви збирані комітетом мали бути ужиті також на одвітнє приняте „достойников имѣющих пригласитись на то торжество" і мов би то в інститутї ім. сьв. Йосафата руска молодїж мала „приготовлятисє к духовному званію з безбрачіи". Що до жертв — то приняте достойників покриє Є. Е. Преосьв. Митрополит, як сам се заявив — а жертви на се зовсїм не будуть ужиті, а що до інституту ім. сьв. Йосафата — то він має на цїли релїґійно-моральне вихованє молодежи рускої, віддаючої ся наукам, а не специяльне приготованє до стану духовного — длятого о приготовлюваню „к духовному званію в безобрачіи" бесїди бути не може.

— **Єсть на продаж зараз** 45 морґів орного поля з обсївом в Урлеві повіта золочівского. Близша відомість під адресою: В. П. в Бокові, почта Завалів.

На другий день прибули Сирийці. Завели їх в дворець. Доходячи до трону з балдахимом, сирийскі посли впали на колїна та вдарили чолом об землю.... В тій хвили отворили ся бічні двері, і Гамід, входячи, пристанув коло товпи придворних.

Разом з Сирийцями стали перед фараоном і ті Єгиптяне, котрі були з Натаном в Єрусалимі. І ось, піднявшись з землї, всї они побачили Гаміда, про котрого думали, що він в неволи у бедуїнів. Та, ненадїйна стріча з ним, та ще ту, в дворі, так перераєила Сирийців та Єгиптян, що они зразу думали, що видять тїнь Гаміда, його дух.... І такий найшов на них страх, що они навіть не чули першого міністра, котрий велїв їм розказати фараонови о постигшій їх бідї, і міністер мусїв другий раз повторити зазив. По тім один з Єгиптян почав розказувати, як то стало ся.

Фараон і совітники з увагою слухали оповіданя о тім стало ся з караваною під Ґазою; було сказано і о Натанї, чому то він зістав ся в Ґазї на кілька днів і як він постарав ся післати сюда, з остатками каравани получене ним письмо Абді-таба єрусалимского, а також і друге від царского родственика фараона, з Мезопотамії, котре вручив йому, Натану, умираючий Сириєць Арцухулї.

По приказу одного з урядників, розложено у стіп трону все то, що удало ся спасти від розбійників, а по указу міністра той сам урядник взяв вручені йому глиняні таблички та положив на покриті дорогоцїнними пурпурами ступені царского престола. Відтак по зазначеню фараона, що він ласкаво приймає оба письма, таблички передано до перечитаня.

(Дальше буде).

Всячина.

— **Найбільша читальня на сьвітї** єсть в славнім британскім музею в Льондонї, котрім єсть і найбільша бібліотека на сьвітї, бо має аж два мілїони книжок. Коли-б всї ті полички, на котрих стоять книжки, зложити одна за другою, то они займили би 45 кільометрів або 6 миль довготи. До тої читальнї вільно кождому безплатно входити, але за него мусять заручити два властителї камениць і дати ту запоруку на письмі. З тою запорукою приходить ся до старшого бібліотекаря, а коли він ще переконає ся, що не приходить ся читати повістий — бо до того суть в містї инші читальнї — то дає рожеву карту вступу важну на шість місяців і тогди можна вже входити до читальнї. Давнїйше така карта була важна на цїле житє, але що богато молодих людий сходило ся до читальнї, лиш щоби там читати повісти або побалакати з собою, то звичай сей скасовано. А мимо того ще й нинї так само як і давнїйше сходять ся до читальнї люди, котрим не конче хоче ся читати, і трудно тому перешкодити, бо в комнатї, де через цїлий рік — як то було н. пр. минувшого року — сидить побіч себе 216.000 людий, трудно одному бібліотекарови доглянути, що хто робить.

Сама читальня єсть то кругла комната, в котрої серединї стоять круглі столи для помічників бібліотецких, а на столах стоять копики означені буквами в порядку азбучнім, до котрих читачі вкладають свої карточки, на котрих виписують заголовки тих книжок, котрі хотять дістати. На серединї комнати стоять також дві круглі шафи з поличками в порядку азбучнім і в них містить ся спис книжок, які находять ся в бібліотецї. Той спис книжок єсть вже сам про себе величезною книгою і коли буде скінчений, буде найбільшою на цїлім сьвітї. Над тим списом працюють вже чотирнайцять лїт і він творить вже тепер сам про себе окрему бібліотеку зложену з 2000 томів, в котрих списані лиш самі заголовки книжок. В тім списі єсть 27 томів, в котрих записано не менше лиш 27.000 заголовків всїляких біблїй. В читальни сидять читачі при довгих, поазбучно означених столах, котрі як проміне розходять ся від середини комнати до стїн, а що кожде із 600 місць при столах єсть означене столом, то кождий може легко знайти своє місце: там він має чорнило, перо, бібулу і електричну лямпу. Попід стїни доокола ідуть полички з книжками аж під саму величезну склянну баню, так велику, що хиба лиш баня на Пантеонї в Римі більша від неї. Попри ті полички ідуть знов ґалерії, котрими ходить служба шукаючи за книжками для читатів. Мимо строгого заказу сходять ся тут все-таки всїлякі люди, як до якого касина або „бесїди" і пишуть тут листи, приятелї та знакомі зазначають тут собі сходини, ідуть на обід до їдальнї на першім поверсї, а відтак сходять до читальнї, щоби по обідї передрімати ся на кріслї. Читальня, бачите, єсть як той улий, де побіч пчіл-робітниць суть і трутнї. Цїкаво ще й то, що в сїй читальни заплодив ся окремий рід блохи т. зв. музельної, найбільшої і найдокучливійшої зі всїх.

— **Жінка-медведиха і хлопець з одною рукою.** Бувають всїлякі виродки на сьвітї як межи ростинами і звірятами так і межи людьми. До виродків які доси стрічали ся міжь людьми, прибули два нові. В берлиньскім паноптикум Кастанса показують тепер жінку-медведиху і чоловіка з одною рукою. Жінка-медведиха має руки лиш по лікті а ноги лиш по колїна. В руках, зараз там де кінчить ся горішне рамя і переходить в локоть, нема вже долїшного рамени, лиш виросли долонї з пальцями і суть зовсїм добре розвинені, а в ногах знов зараз там, де колїна, повиростали стопи, а долїшної половини ноги, від колїна до стопи нема. Через то жінка та може найвигіднїйше ходити на руках і ногах разом, а при тім хід єї зовсїм подібний до ходу медведя, задля того й назвали єї жінкою-медведихою. Жінка та була предметом розправи в берлиньскім антропольоґічнім товаристві, і там сконстатовано, що она єсть местіцою (мішаницею з батька Індиянина а матери Европейки), та що єї мати була таким самим виродком як і она. Жінка-медведиха єсть родом з Тексаса в Сполучених Державах північної Америки, лїт 24, замужна і має доночку, котра однакож єсть зовсїм правильно розвинена, так як і всї люди. — Хлопець з одною рукою єсть знову таки родовитим Берлиньцем, і має від уродженя лиш праву руку, але таку, що зараз від плеча виріс у него малий кінчик горішного рамени а на нїм малесенька долоня з пальчиками. Цїла ручка єсть добре розвинена і він може тою ручкою все робити. Впрочім єсть хлопець зовсїм правильно збудований.

Телєґрами.

Відень 1 червня. Угорский президент мінїстрів перебуде ще нинї у Відни. Вчера конферував Банфі з ґр. Ґолуховским, при чім був також президент мінїстрів кн. Віндішґрец.

Льондон 1 червня. В Джеддах застрілили Бедуїни нїмецкого віцеконсуля, а французких і російских урядників поранили.

Софія 1 червня. В Тирнові прийшло до великої бійки межи прихильниками Стамболова а теперішного правительства і аж полиция мусїла порядок робити.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.